

Uncle August Widlof gave this speech during graduation activities at North Park College, Chicago, Illinois, May 28, 1907. His class's gift to the College, or it may have been the Seminary, was a birch tree from northern Minnesota. Birch trees were dear to the hearts of the Swedish immigrants, a cherished memory of the land from which they emigrated. This speech was given at the tree planting ceremony.

Afskedsord vid klassträdet. *)

Ärade kamrater och vänner!

I helgedomen af religionens värld, där mänskligheten skådar ljus och andas förhoppning, torde hvar och en, som genom trons öga vågar lyfta blicken upp mot hoppets stjärnbeströdda himmel finna målet för sin längtan. Ja, redan synes morgonens skimmer af glädje leka på rutan, och ur nattens dunkel träder en högtidsklädd skara fram liksom solen ur morgonrodnadens sköte. Under nattens stillhet och frid nedstiger daggen tyst och försvinner i den uppgående solen, men den friska grönskan, den doftande lunden, och liljans upprättade stängel säga hvad den utträttat. Se där din bild, men ock din höga uppgift. Ej är fantasien ditt tempel, ej drömmar dina riken. Nej! De äro ideella verkligheter.

Bröder! Vidge sig våra hjärtan vid den tanken, att vi äro kallade från mörker till ljus. Religionen är vishetens grundfäste och hjältemodets lifskraft. Den inrymmer ej i den feges, den egennyttiges tränga bröst. Nej, i stora själar lefver den och föder upphöjdt lugn i själfständig verksamhet. Vår värld är ljusets värld. Vi hafva ingått heliga förbindelser, dem ej ens döden förstår upplösa. Vi äro förenade med den eviga kärleken själf, en makt, som ingen vågar trotsa. Och tron på den evige öfvervinna världen. I grufvan hafva de ädla metallerna mognat. I landtmannens idylliska hem, snillet. Men äfven i våra fridfulla boningar mogna de dygder hvilka jorden bäst behöfver. Här förenas, här pröfvas och fulländas de ädla, som tysta i sin gång, vältaliga i sitt arbete utgå för att bota mänsklighetens lyten.

Vi stå i dag färdiga att lämna vår kära "Alma Mater". Huru svårt det än må kännas måste vi säga farväl och gifva henne vår hyllning för den trogna vård och omhuldning vi fått mottaga under det flydda. Och den, som får lämna sin dammiga rustning med ett rostadt svärd till en prydnad för rustkammaren, men iklädas en ny men blixtrande klinga, kan under alla omständigheter känna sig trygg och beläten. Ett år har åter sjunkit ned i sina faders graf sedan bröder af samma släkte som vi stodo på denna heliga mark och med tårfyllda ögon blickade hän mot okända öden. Huru väl minnas vi icke i dag våren 1906, då den unge "immigranten"**) från "Höga Nord" invigdes i sitt nya hemland, men — som i dag ligger förbleknad i grafven. Dock lefver i evighetens ljus det ögonblick, som fick bevittna hans oskyldiga martyrdöd. Och sångarne från idyllens värld begråta honom ännu i dag vid den tomma plats, där de skulle samlas, för att sjunga den eviges lof. Ja, våra röster blandas och sammansmälta i moll. Andra torde sjunga i skuggan af sina egna ljus. Dock har sanningen en gång, uti harmonien, gifvit oss rena toner.

De tala högt, de bragder, som bullra ute i världen, de våldskrafter som där stöta kämpande tillsammans och krossa hvarandra i egennyttans och ödets lidelsefulla strider, de tala högt, men — tala de väl. En förtrampad och blödande mänsklighet, som blott suckar och visar de oförbundna sår, den behöfver vår hjälp. De tala lågt, de smygande och fega som jaga efter lycka, men förråda sanningen för en slem vinning; de hemliga afundsmän, som fräta omkring sig; de skadelystna försätställare som i hemlighet uppsnappa hvar bandet är svagast mellan vänner, för att om möjligt slita det, de tala lågt, men — tala de väl. Tysta äro andarnas steg, och deras rop höras icke för våra grofva öron. Ädla människohjärtan, misskända dygder, gäckade förhoppning, i blott lyssna och se mot himmelen!

Men i skuggan af vår dal ligger kunskapens källa. Där har filosofen, teologen, poeten såväl som den enfaldige bonden intagit sina respektiva platser. Hvar och en anstränger sig nu till det yttersta, för att i den betrakta skuggan af sin egen bild. Vål äro figurerna ännu dunkla, men blifva klarare ju högre solen stiger ur morgonrodnaden. Och när den hunnit sin middagshöjd torde de blifva fullkomligt klara, så vidt att ej skör med förhärjande stormar draga fram öfver jorden. Men äfven då skall den evige låta höra sin röst och tolka sin vishet i ljusets runor på den mörka taflan. Solens gyllene strålar skall åter springa fram genom det guldbroderade molnet, hvars glänsande silfverkant vittnar om ett förädlat hopp af lif och ljus. Där bortom skimrar tankens hvita städer, dit ordet slagit sin konstfullt byggda bro.

Vi hafva i dag planterat. Andra torde upprycka. Men den telning, som sprungit fram ur "Alma Maters" eget hjärta, torde blifva svår att upprycka. Vål är den ännu böjlig, men stark. Ehuru ung, söker den dock eftersträfvat, att förverkliga ändamålet med sin tillvaro. En evig grönska tryder dess späda löfverk. Genom de kraftiga rötter, som trängt sig ned till den friska lifskällan äger den förutsättning att lefva, växa och bära frukt. Men må aldrig den dagen randas, då "Nidhögg" skulle få tillträde att gnaga dess lifsrötter och folken dö på grund af dess omogna maskstungna frukter. Å nej! Du är planterad i en himmelsk jordmån och den eviga solen själf ingjuter sitt gudomliga lif i hvarje slumrande atom.

Men se huru palettens färger längta till förening och en hemlig vänskap leder deras val. De hafva lif, de hafva mening, men penseln uti mästarens hand tolkar deras dunkla språk. Så skall äfven våra krafter, våra tankar och våra lif af den store mästaren själf förenas och sammansmälta uti harmonien till rena toner, som fullkomligt tolka hans vilja.

Såsom ljusets riddarskara, gå ut för att besegra fienden. Sanningen är vår gemensamma egendom. Friheten och ljuset skola behålla fältet, i striden mot förtryck och mörker. Det, som bygges på afund och hat skall förgås och försvinna, men endast det, som bygges på kärlek skall bestå. Ty kärleken är en skapelsegrund i allt, som icke så lätt låter sig upprivas. Vårt minne som vi i dag hafva invigt skall trotsa många stormar och lefva i många ädla hjärtan. Till seger gå! Tyst vare din färd, mäktig din ungdomskraft och vältaligt ditt arbete.

*) Tal hållet vid trädplanteringen i North Park den 28 maj af Aug. C. Widlof. 1907

**) Klassträdet föregående år, en björk från norden, som af talaren ikläddes vid en immigrant.